

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. marca 2016 sa [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED]; a [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), domáhali vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich v záhlaví označených základných práv a slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 586/2014 a jeho rozsudkom č. k. 19 Co 586/2014-330 z 15. januára 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 758/2015 a jeho uznesením č. k. 3 Cdo 758/2015-360 z 11. januára 2016 a ktorým by napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie.

2. Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov boli vydané v konaní, v ktorom sa sťažovatelia vystupujúci v procesnom postavení žalobcov v 1. až 9. rade ako právni nástupcovia – dediči po neb. [REDACTED] (ďalej len „poručiiteľka“) domáhali proti žalovaným v 1. a 2. rade určenia, že poručiiteľka bola ku dňu svojej smrti vlastníčkou pozemku parc. [REDACTED] – orná pôda o výmere [REDACTED], zapísaného na [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosť“), v celosti a že táto nehnuteľnosť patrí do aktív dedičstva po poručiiteľke. Sťažovatelia v žalobe tvrdili, že za života poručiiteľky „došlo približne v roku 1985 medzi ňou a jej dvoma sestrami... k reálnemu rozdeleniu parc. [REDACTED]..., z ktorej pochádza aj parc. [REDACTED] vo vlastníctve žalovaných“, že nehnuteľnosť poručiiteľka nadobudla do svojho výlučného vlastníctva právnym titulom vydržania a ako s takou s ňou nerušene a dobromyseľne nakladala až do svojej smrti bez toho, aby jej vlastníctvo bolo niekým iným spochybňované.

3. Po vykonaní dokazovania Okresný súd Trenčín (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14 C 246/2008-286 zo 6. novembra 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 14 C 246/2008-321 zo 6. mája 2014 určil, že poručiťka bola ku dňu svojej smrti v podiele 13/120 podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti a že uvedený spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnosti patrí do aktív dedičstva po poručiťke; vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľov zamietol. V odôvodnení rozhodnutia (okrem iného) uviedol, že vykonaným dokazovaním považoval za preukázané, že parcela [REDAKOVANÉ] vznikla z parcely [REDAKOVANÉ], ktorá bola v podielovom spoluvlastníctve viacerých podielových spoluvlastníkov, avšak z výsluchu účastníkov a svedkov vyplynulo, že spoluvlastníci uzavreli dohodu iba o spôsobe hospodárenia so spoločnou vecou, pričom každý užíval istú časť, ktorú potreboval a ktorá nebola nijako v teréne zameraná ani označená. Medzi pôvodnými podielovými spoluvlastníkmi celej parcely [REDAKOVANÉ] nebol nikdy vypracovaný žiaden geometrický plán ani spísaná dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a až postupom času si jednotliví spoluvlastníci svoje spoluvlastníctvo usporiadali. Poručiťka si musela byť vedomá toho, že parcela [REDAKOVANÉ] jej celá nepatrí, pretože po svojej matke [REDAKOVANÉ] z pôvodnej parcely [REDAKOVANÉ] zdedila len určitý podiel, a aj jej otec [REDAKOVANÉ] ktorý bol dvakrát ženatý a „*sporné role podelil tak, že podiely ktoré nadobudol s prvou ženou mali užívať v 1/2-ici všetky 3 deti z prvého manželstva a zvyšnú 1/2 jeho druhá žena E. K. a ich 7 detí*“, si musel byť vedomý toho, že mu z parcely [REDAKOVANÉ] patrí len časť, pretože so svojou prvou manželkou kúpili iba podiel 1/2 (každý z nich 1/4). Podľa názoru okresného súdu sťažovateľa v konaní nepreukázali, že poručiťke patrí celá parcela [REDAKOVANÉ], a nepreukázali ani takú reálnu deľbu medzi všetkými pôvodnými podielovými spoluvlastníkmi parcely [REDAKOVANÉ], na základe ktorej by všetci súhlasili s tým, že z nej vytvorená parcela [REDAKOVANÉ] prípadne v celosti do vlastníctva poručiťky, resp. že došlo k takému vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, že sa ostatní podieloví spoluvlastníci vzdali svojich podielov za finančné, resp. za iné vyrovnanie v prospech poručiťky. Samotné nerušené užívanie nehnuteľnosti poručiťkou nedáva podklad pre záver, že bola dobromyseľná v tom, že jej celá parcela [REDAKOVANÉ] vlastnícky patrí, a keďže v danom prípade absentoval právny titul spočívajúci v dobromyseľnej držbe poručiťky, neboli splnené zákonné podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva poručiťky k nehnuteľnosti vydržaním. Z uvedených dôvodov okresný súd rozhodol tak, že určil, že do vlastníctva

poručiťky patrí len tá časť parcely [REDACTED], ktorá zodpovedá jej zdedeným podielom na pôvodnej parcele [REDACTED], a vo zvyšku žalobu sťažovateľov ako nedôvodnú zamietol.

4. Na základe odvolania sťažovateľov z 20. novembra 2013 proti rozsudku okresného súdu č. k. 14 C 246/2008-286 zo 6. novembra 2013 (ktoré vo forme jednej listiny v mene žalobcu v 1. rade podal kvalifikovaný právny zástupca a v mene žalobcov v 2. až 9. rade podal žalobca v 1. rade) namietajúcich, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením (proti ktorému sťažovatelia odvolanie nepodali) ako vecne správny podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) potvrdil s tým, že *„uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého rozhodnutia, a to v jeho zamietajúcej časti v spojení s opravným rozhodnutím, ktoré výroky boli predmetom odvolacieho prieskumu“*. V odôvodnení rozhodnutia (okrem iného) uviedol, že *„okresný súd doplnil dokazovanie v súlade s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu..., zaoberal sa podstatnými okolnosťami skutkového stavu a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, v dôsledku ktorého čiastočne vyhovel určovacej žalobe. V odvolacom konaní neboli tvrdené žiadne také skutočnosti ani navrhované dôkazy, ktorých vykonanie by malo na následok odlišné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ žalobcovia v podanom odvolaní namietajú logické rozpory odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa s jeho výrokom, tieto rozpory boli odstránené vydaním opravného uznesenia, ktorým prvostupňový súd odstránil pochybnosti ohľadne výšky podielov, vo vzťahu ku ktorým žalobnému návrhu vyhovel.“*

5. Dovolanie sťažovateľov najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP odmietol ako procesne neprípustné podľa § 238 OSP s tým, že nezistil ani vady konania podľa § 237 ods. 1 OSP vrátane odňatia možnosti konať pred súdom, ktoré sťažovatelia uplatnili ako dovolací dôvod.

6. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovatelia nesúhlasia a opakujúc v podstate identické argumenty, aké uplatnili už v konaniach pred všeobecnými súdmi, v sťažnosti namietajú porušenie svojich v záhlaví označených základných práv

a slobôd dôvodiac, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, nezákonný, nelogický a nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní, čo platí aj pre napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým arbitrárnosť a nezákonnosť v rozhodovaní súdov nižšieho stupňa nebola odstránená. Sťažovatelia na s. 7 až 11 sťažnosti opätovne vznášajú výhrady voči dokazovaniu vykonanému okresným súdom, ktoré vzhľadom na nezodpovedanie otázky „Kde je podiel [REDAKOVANÉ] v tzv. [REDAKOVANÉ]...?“ podľa ich názoru viedlo k vydaniu vecne nesprávneho rozhodnutia okresného súdu, pretože v danom prípade „nebolo žiadnej pochybnosti o predmete výlučného vlastníckeho práva, a teda aj o predmete vydržania (keďže k reálnemu rozdeleniu role došlo na základe neformálnej dohody spoluvlastníčok – dedičiek). V danom prípade bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že vôľa jednotlivých spoluvlastníkov tzv. [REDAKOVANÉ] viedla až k rozdeleniu dedičstva na samostatné pozemky.“.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom

ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04). V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v jeho prípade za zachovanú.

10. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom a opravným uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel

k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu vzhľadom na jeho právomoci (kompetencie) v odvolacom konaní boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

11. Vzhľadom na nepodanie riadneho opravného prostriedku sťažovateľmi proti opravnému uzneseniu okresného súdu nepovažoval ústavný súd námietku sťažovateľov o prekročení oprávnenia krajského súdu preskúmať v rámci odvolacieho konania aj uvedené rozhodnutie súdu prvého stupňa za právne relevantnú ani za spôsobilú spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku krajského súdu.

12. Vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa dokazovania vykonaného všeobecnými súdmi treba osobitne zdôrazniť, že ústavný súd pri preskúvaní ústavnosti rozhodnutí vydaných vo všeobecnom súdnictve nevykonáva dokazovanie, nepreukazuje skutkové okolnosti prípadu, tak ako všeobecný súd, lebo ústavný súd je súdom práva, a nie faktov. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť ani prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb ani vykonané dôkazy (výsluchy strán, výsluchy svedkov, znalecké dokazovanie, predložené listiny a iné), resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré

vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

13. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným (I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09, III. ÚS 127/2012).

14. Keďže v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pričom z tohto rozsudku nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Ako bolo uvedené, právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom súdnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa. Pre neprípustnosť dovolania najvyšší súd ani nemá právomoc preskúmať dôvodnosť dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy preto nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V opačom prípade by totiž súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného opravného prostriedku (dovolania) vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemôže znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (m. m. I. ÚS 145/2010).

16. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľov, ktorým napadli rozsudok odvolacieho súdu, ich dovolanie riadne preskúmal, a to nielen so zreteľom na uplatnený dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, ale aj ďalšie vady konania, ktoré však nezistil, preto následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol spôsobom, ktorý mu v tom čase účinný procesný kódex (Občiansky súdny poriadok) prostredníctvom § 243b ods. 5 v spojení 218 ods. 1 písm. c) vyslovne umožňoval, rešpektujúc pritom nielen relevantnú judikatúru ústavného súdu, ale aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú v podrobnostiach odkázal.

17. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd aj túto časť sťažnosti, v ktorej sťažovatelia napádali porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, týmto uznesením ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

18. V súvislosti s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy krajským súdom a najvyšším súdom ústavný súd konštatuje, že citované články ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy (vrátane ústavného súdu), avšak vzhľadom na to, že samy osebe neformulujú žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania, nemôže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vysloviť ich porušenie. Rovnako aj tvrdenie sťažovateľov o porušení čl. 20 ods. 4 ústavy a čl. 13 dohovoru krajským súdom a najvyšším súdom, ktoré v sťažnosti osobitne neodôvodnili, považoval ústavný súd iba za súčasť sťažnostnej argumentácie, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017